

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/6/2021
Identifikačné číslo spisu: 1714207617
Dátum vydania rozhodnutia: 23.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1714207617.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávneného K. T. C., bývajúceho v W., Š. XXX, zastúpeného Mgr. Štefanom Jakobom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hviezdoslavova 7, proti povinnej T. V. R., bývajúcej v L., E. L. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou NIKU & partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Prokopa Veľkého 51, IČO: 36 866 008, o nariadenie výkonu rozhodnutia o úprave styku s maloletým S. C., narodeným XX. H. XXXX, zastúpeným kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec, so sídlom v Senci, Krátka 1, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 38 Em 16/2014, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2020 sp. zn. 18 CoE 30/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnemu z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 10. októbra 2019 č. k. 38 Em 16/2014-515 konanie zastavil. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že realizácia styku otca s dieťaťom v rozhodnom období bola výrazným spôsobom ovplyvnená zdravotným stavom dieťaťa - častou chorobnosťou, ktorá bola v konaní opakovane dokumentovaná a preukazovaná. Uviedol, že otcom namietané dni a obdobia, v ktorých malo dôjsť k porušeniu povinností matky z exekučného titulu pre nerealizáciu stretnutia otca s dieťaťom, boli spôsobené ospravedlniteľným dôvodom, a to chorobou maloletého. Súd prvej inštancie zdôraznil, že situácia na strane maloletého dieťaťa je špecifická, nakoľko jeho zdravotný stav ho do značnej miery objektívne limituje, resp. limituje oboch rodičov v trávení času s ním. Zároveň konštatoval potrebu, aby si otec uvedomil, že ani matka počas choroby dieťaťa a jeho následnej rekonvalescencie s ním nerealizuje voľnočasové aktivity ale starostlivosť nariadenú ošetrovateľmi. Za súladný so záujmom dieťaťa preto súd prvej inštancie nepovažoval ani presun dieťaťa počas choroby do/z domácnosti otca, ktorý podľa vyjadrenia samotného oprávneného trvá s dieťaťom dve hodiny (v smere Senec-Nitra, Nitra-Senec). Napokon poukázal na to, že styk otca s dieťaťom sa realizuje s výnimkou obdobia liečebných pobytov dieťaťa, preto v tomto čase

nemožno viesť konanie o výkon rozhodnutia. Súčasne nemal za preukázané, že by matka niekedy žiadala cielene o uskutočnenie liečenia v určitom termíne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie oprávneného (otca) uznesením z 29. mája 2020 sp. zn. 18 CoE 30/2020 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v I. výroku zmenil tak, že návrh oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že preukázaný zdravotný stav dieťaťa bol ospravedlňujúcim dôvodom pre nerealizovanie styku v rozhodnom čase (t.j. v čase uvádzanom otcom) a dospel k záveru o správnosti skutkového a právneho záveru súdu prvej inštancie ohľadne nepreukázania dôvodov na nariadenie výkonu rozhodnutia. Ďalej uviedol, že nesprávnosť prvoinštančného rozhodnutia videl len vo formulácii znenia výroku, kde súd prvej inštancie nesprávne interpretoval osobitosť novej právnej úpravy Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C.m.p.“), majúcej vplyv na znenie (formuláciu) výroku, a to s ohľadom na štádium, v ktorom sa konanie nachádzalo v čase vydania napadnutého uznesenia. Odvolací súd doplnil, že procesná situácia, v ktorej sa konanie nachádzalo v čase nadobudnutia účinkov C.m.p., zodpovedala v novej právnej úprave štádiu pred nariadením výkonu rozhodnutia. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie bol s účinnosťou od 1. júla 2016 viazaný ustanoveniami C.m.p., po zistení nedôvodnosti návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia mal návrh zamietnuť a nie konanie zastaviť, keďže podľa C.m.p. možno zastaviť len konanie začaté a prebiehajúce po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, čo nebol procesný stav v danej veci. Odvolací súd nad rámec uvedeného pripomenul, že nespochybňuje kladný a pozitívny vzťah otca k dieťaťu, avšak dieťa nemá byť zaťažované zlým vzťahom rodičov a rodičia sú povinní správať sa tak, aby animozitu ich vzťahov nevnímalo, resp. s ňou bolo konfrontované čo najmenej. Na druhej strane však odvolací súd neopomenul dôvodnosť tvrdenia otca, aby aj matka v prípade nemožnosti realizovať stretnutie so synom v čase určenom súdom pre chorobu dieťaťa, umožnila otcovi stretnutie s dieťaťom v náhradnom termíne, keď to zdravotný stav dieťaťa opätovne umožní. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) v spojení s § 52 C.m.p.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený (ďalej aj „otec“ alebo „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/, § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné. Súd v danej veci bez akéhokoľvek odôvodnenia ustálili, že dôvody, pre ktoré sa nerealizoval styk dieťaťa s otcom, sú ospravedlňiteľné. Dodal, že súdy neodôvodnili, na základe čoho dospeli k svojim záverom napriek tomu, že lekári jasne konštatovali, že maloletý môže byť v domácom prostredí otca aj matky. Dovolateľ zdôraznil, že súdy sa v konaní nevysporiadali s námietkami otca rozhodnými pre toto konanie, a to najmä so skutočnosťou, že matka otcovi neposkytuje náhradné styky. Konštatoval, že uvedenými vadami súdy zaťažili konanie v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. otec uviedol, že právo stretávania sa s dieťaťom zaručuje oprávnenej osobe okrem iného aj právo na náhradu za čas stretávania, ktorý sa nerealizoval z dôvodov, ktoré nespočívali v osobe oprávneného. Súdom vytkol, že neposudzovali vec v kontexte konania matky, inak by došli k záveru, že matka svojim konaním marí rozhodnutie súdu a pristúpili by k uloženiu pokuty za takéto správanie sa matky. Mal za to, že samotná skutočnosť, že sa styk nerealizoval z objektívnych a ospravedlňiteľných dôvodov, ktoré nespočívajú na strane oprávneného - otca, nezbavuje matku povinnosti takýto náhradný termín otcovi poskytnúť. Aplikujúc uvedenú argumentáciu dovolateľ uplatnil z dôvodu opatrnosti aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. V tejto súvislosti doplnil, že súd je povinný vždy posudzovať konanie oprávneného rodiča nielen obmedzujúc sa na existenciu ospravedlňiteľného dôvodu pre nerealizovanie styku, ale musí ho konfrontovať aj v kontexte povinnosti povinného rodiča poskytnúť a umožniť oprávnenému rodičovi náhradný styk. Vzhľadom na uvedené otec navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Povinná - matka a ani kolízny opatrovník sa k podanému dovolaniu otca písomne nevyjadrili.

5. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Právna úprava v Civilnom mimosporovom poriadku

týkajúca sa prípustnosti dovolania v civilných mimosporových konaniach (§ 76 a § 77 C.m.p.) sa však nevzťahuje na konania o výkone rozhodnutia vo veciach maloletých (§ 370 až § 391 C.m.p.), preto bolo potrebné posudzovať prípustnosť dovolania oprávneného podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Oprávnený vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) najvyšší súd uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C.s.p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C.s.p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe (návrhu). Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany (resp. účastníci konania) uplatnili. Ide o nachádzanie hmotného práva. Súdna prax sa ustálila v názore, že vec sama je predmet, pre ktorý sa konanie vedie, v sporovom konaní je to nárok, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodovaním o veci samej nie je také rozhodnutie, ktoré zakladá stranám len procesné práva (napr. rozhodnutie o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania), aj keby bolo rozhodnutie vydané v konaní začatom na návrh (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 14/2017). Ďalší charakteristický znak pre „rozhodnutie vo veci samej“ je ten, že sa ním zakladá prekážka veci rozhodnutej (§ 230 C.s.p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá. Rozdiel možno nájsť aj pokiaľ ide o formu prijatého rozhodnutia, vo veci samej v sporovom konaní sa bezvýnimčne rozhoduje rozsudkom, výnimkou sú len niektoré mimosporové konania, kedy sa podľa C.m.p. rozhoduje vo veci samej uznesením (porovnaj § 212 ods. 1 C.s.p. a § 39 ods. 2 C.m.p.). Naopak, ak súd v sporovom konaní nerozhoduje vo veci samej, rozhoduje uznesením (§ 234 ods. 1 C.s.p.).

11. O konečné rozhodnutie súdu v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. ide v situácii, keď odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritórne, pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prerokovať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec sama vecne prerokovala (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 45/2017). Podmienka „konanie končí“ má svoju nadväznosť na prvú spomínanú podmienku „vo veci samej“. Z uvedeného plynie, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 C.s.p. nemožno vzťahovať na rozhodnutia, ktoré by boli vydané v exekučnom, či vykonávacom konaní; zmyslom týchto osobitných konaní už nie je právo nachádzať, ani

ho konštituovať, ako je to v základnom konaní, ktorého výsledkom je rozsudok vo veci samej, ale ide o naväzujúce konania, ktorých konečným cieľom je zabezpečiť vykonanie súdneho rozhodnutia.

12. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo v danom prípade zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania vo veci návrhu oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia, svojou povahou nenapĺňa znaky rozhodnutia vo veci samej. Ide totiž o rozhodnutie vydané vo vykonávacom konaní (§ 370 a nasl. C.m.p.), ktorému už predchádzalo rozhodnutie vo veci samej, ktoré je exekučným titulom. Nejedná sa ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, v dôsledku čoho proti takému rozhodnutiu nie je dovolanie podľa § 420 C.s.p. prípustné. K rovnakému právnomu záveru najvyšší súd dospel napr. už v rozhodnutiach vedených pod sp. zn. 8 Cdo 77/2020 a sp. zn. 9 Cdo 13/2020.

13. Z uvedených dôvodov prípustnosť dovolania oprávneného z ustanovenia § 420 C.s.p. nevyplývala.

14. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.

15. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že aby na základe dovolania podaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

17. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (por. napríklad sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 225/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 73/2017).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v

dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. je irelevantná. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácii na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, 7 Cdo 99/2018).

19. Posudzujúc dovolanie po obsahovej stránke (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 C.s.p.) možno vyvodit', že dovolateľ sa v súvislosti s oboma uplatnenými dovolaciami dôvodmi podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. domáhal dovolacieho prieskumu súdmi nižších inštancií riešenej otázky, či ospravedliteľný dôvod nerealizácie styku s maloletým nespočívajúcim v osobe oprávneného (v tomto prípade otca) zbavuje povinného rodiča (matky) povinnosti umožniť styk oprávnenému rodičovi v náhradnom termíne.

20. Dovolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že otcom namietané nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom pretavené do vyššie uvedenej otázky nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 431 až § 435 C.s.p., a to nielen preto, že prípustnosť dovolania vyvodzovaná súčasne z § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ C.s.p. je bez ďalšieho z povahy vecí vylúčená, keďže nemožno odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, a zároveň že je ním riešená rozdielne (por. napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 123/2017), ale predovšetkým z dôvodu, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Totiž (1) posúdenie konkrétnych skutkových okolností týkajúcich sa v danej veci posúdenia závažnosti dôvodov pre nerealizáciu styku oprávneného rodiča s maloletým dieťaťom, (2) vyhodnotenie toho, či ich možno považovať za ospravedliteľné a (3) či a v akej miere je žiaduce alebo nevyhnutné umožniť oprávnenému rodičovi náhradu za nerealizovaný styk - sa týka hodnotenia skutkových zistení v procese dokazovania.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že vyhodnotenie závažnosti zásahu do práva na stretávanie sa oprávnenej osoby s dieťaťom a prípadnej realizácie náhrady za nerealizovaný styk ako jedného z čiastkových oprávnení tohto práva je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie týkajúce sa úpravy styku maloletých s konkrétnymi blízkymi osobami a vyhodnotenie súvisiacich okolností vo vykonávacom konaní je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (por. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 87/2017, 2 Cdo 98/2021). Pokiaľ účelom ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej právnej otázky vytvorila alebo ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že v takejto individuálnej otázke (akou je posúdenie potreby náhradného stretávania v prípade existencie ospravedliteľného dôvodu čiastočnej nerealizácie styku) sa teda ani nemôže vytvorit' ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

22. Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že zmyslom núteného výkonu rozhodnutia je reakcia na vzniknutý stav (situáciu) po právoplatnosti exekučného titulu, pričom v danom prípade sa viazal otcom navrhovaný výkon rozhodnutia na obdobie pred vydaním ostatného (aktuálneho) exekučného titulu - rozsudku č. k. 37 P 234/2015-756 z 28. marca 2019, ktorým bol nanovo upravený styk otca s maloletým dieťaťom. Zo spisu je zároveň zrejme, že oprávnený (otec) nenamietal, že by sa jeho styk s maloletým po vyhlásení predmetného rozsudku nerealizoval, pričom ani nepožiadaval o rozšírenie výkonu rozhodnutia aj na tento exekučný titul. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil (bod 8. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), že prihliadol na vyjadrenie kolízneho opatrovníka a mal za to, že styk otca s dieťaťom sa realizuje v zmysle vyššie uvedeného a stále účinného rozsudku. Aj z tohto dôvodu sa preto javí argumentácia dovolateľa ako neopodstatnená.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie oprávneného (otca) v časti, v ktorej namietal vady

zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

24. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. v spojení s § 453 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.